

Kratka Dnevna Zgodba

ANTONIE DE COURSON:

HIŠA NA GRICU

Bilo je ob eni zjutraj, ko je Bertrand, držeč že od Pariza volan svojega avtomobila, enkrat neprijetno začutil, kakor mu uhajajo tla izpod koles. Avto se je dvakrat zasukal, potem je pa treščil v brzovojni drog ob cesti. Udarec je bil brušen, Bertranda so bolečine kar povzdignile z sedeža. "Nisem ranjen," je pomislil na prejšnjem. Ko je pa hotel izstopiti, je kriknil od bolečin. Desnica je imel zlomljeno.

S težavo je zlezal iz avtomobila na cesto. Ne desno, ne levo, nikjer luči, povsod samo grebna tišina, motena tu pa tam po živžganju lokomotive tam daleč na kolodvoru. Spoznal je, kje je. Nekaj sto metrov daleč je migljala lučka ki je izdajala St. Germain des Pesses.

Tako blizu cilja je bil zadržan. Ker se mu je mudilo, da bi čim prej dospel do Vichy, je vozil hitro, čeprav je pršilo. In tako se je zgodila usodna nesreča.

Sicer je pa šlo vse dobro. Sedel je na stopnice svojega avtomobila. Ali naj tu čaka, da pride kak turist? Ni čutil v sebi dovolj poguma, da bi šel peš do oddaljene vasice.

Skozi veje se je videla v daljavi žareča lisa Alligra. — Hiša na gricu je bila siva in lahko je bilo uginiti, da je edina njena mikavost krasen razgled na krajino. Zdelo se mu je vsiljivo, če bi ob tej pozni uri potekal na vrata. Toda naj je

bil ranjen — in ta žarek mu je dal pravico storiti ta korak.

Odsel je po treh stopnicah na teraso in potrkal na hrastova vrata.

Nihče se ni odzval in moral je še večkrat z zdravo roko krepko potrkati na kljuko. Sledujoče se je odprlo okno v prvem nadstropju.

"Kdo je tam?" je vprašal ženski glas.

"Gospa, ranjen sem, — moj avto je pravkar doletela nesreča in če mi dovolite, bi se rad pri vas malo odpočil."

Vse tiho.

"Seveda, gospod," se je začel končno ženski glas. "Morda bi pa mogla vedeti, kako se pišete?"

Bertrand je pritrdil in povedal svoje ime. Zopet je bilo nekaj časa vse tiho.

"Tako vam odpro," je zaslislal končno njen odgovor.

In res so se vrata takoj odprla. Za hišnikom, ki mu je odprl, je opazil Bertrand mlado deklico.

"To ste bili vi, gospodična, ki ste pravkar govorili z menoj?"

"Ne, to je bila moja teta, toda ona je bolna, ne more se ganiti iz sohe. Toda sedite, obvežem vam rano, ta čas vam pa pripravijo kaj za pod zobe."

Navzlic skeleči bolečini, ki ni hotela pcehnati, se Bertrand ni upiral sladki nastolovščini. Njegova romantična duša je uživala v dekličini navzočnosti — okušala to zlatolaso de-

te, ki se mu je nenadoma prikazalo ponoči in nehote si je z roko počesal že nekoliko osivele lase. Delal se je kakor da ga boli mnogo bolj, ko mu je obvezovala s platneno obvezo zlomljeno desnico — da bi ga bolj pomilovala v njegovi nesreči. Ko je bila z obvezovanjem pri kraju, je vprašala:

"Kako se počutite zdaj? Grem vam pripraviti sobo — če ne želite, da bi vas sama odpeljala v Vichy. Šoferja nimamo, zato šofiram jaz."

"Če dovolite," je odgovoril, "sprejem vaš prvi predlog, kajti po tej nesreči sem silno utrujen in misel, da bi se moral peljati še do Vichyja me nič kaj ne mika. Prijateljji, pri katerih sem se hotel ustaviti ne bodo v skrbeh zaradi mene, ker jih nisem obvestil kdaj prispen."

Deklica je naročila pripraviti zakusko, potem se je pa vrnila k ranjencu.

"Ali bi pa smel tudi vedeti, kdo me je tako gostoljubno sprejel?" je vprašal Bertrand.

Ob njenem imenu se ni ugazel premagati, da ne bi zadržal.

Pa vendar ni to ona? Pred njim je vstalo nacekrat na tisoče motnih spominov. Dvajset let je bilo minilo od tistega bivanja v Vichy, kjer je bil prvič srečal Ireno.

Nekaj časa je molčal, ogledujoč dekličin obraz. Bilo mu je kakor da je spoznal v njem že davno znane poteze.

"Poznal sem nekoč mladen-

ko, ki ji je bilo tako ime," je dejal slednjič. "Njeno krstno ime je bilo Irena."

Deklica je za trenutek oklevala, potem je pa zašepetala: "To je bila moja mati."

"Ah! In kaj se je zgodilo z njo?"

"Umrla je."

Drugo jutro, ko je prišel Bertrand po stopnicah doli, je bilo sonce že nad obzorjem in objemalo je obrise Alligra, ki se je zdel kakor da je polit z razbeljeno kovino.

Ustavil se je pred vrati.

"Ali bi mogel videti vašo teto?" je vprašal.

"Ona počiva, — imela je slabo noč. Kaj niste slišali, kako je veter žvižgal okoli hiše?"

Nobene besede ni izgovoril več. Toda ko se je že hotel odpeljati z avtomobilom, naročenim iz Vichy, se je zastor na oknu prvega nadstropja odmaknil in pri oknu je zagledal priletno ženo, držečo v naročju deklico ki se je privijala k nji. In pri tem je šepetala: "On — se ni izpremenil."

SMRTNA KOSA V STAREM KRAJU.

Nelavno je soproga našega zastopnika Fracka Skoka v West Allisu, Wis., sprejela po bizovjavu žalostno novice, da ji je v starem kraju na Rečici ob Savinji na Štajerskem umrla 23. aprila mati v visoki starosti 84 let, gospa Jožefa Petrin, roj. Remic. Zapušča tam žalujočega soproga Ivana Petrina, v West Allisu, Wis. pa hčer Johano Skok, soprogo slovenskega fotografa v Aguilari, Colo., pa nečaka Jožeta Kalcce.

Mir in pokoj njeni blagi duši in rahlo naj jo krije domača gruda.

ADVERTISE IN "GLAS NARODA"

Andrejančev Tone

Mladostni spomini najstarejšega fanta v Poljanski dolini.

Nadaljevanje PIŠE JOHN BATICH

Med največjimi prazniki za Toneta je bil vsekakor predpust. In to ne le za njega, tudi za druge fante, ki so imeli kaj življenja v sebi kajti predpust jim je dal priliko, da so se izživelji.

Veljalo je pravilo: — Kdor predpustom ni plesal, je sam kolovratil okrog, kdor predpustom ni dobil dekleta, ga tudi nikdar ni, in kdor se predpustom ni oženil, se tudi na vadno nikdar ni. Kar pa, kot se vidi, za Toneta in veljalo. Saj prilike za vse je imel dovolj.

Najbolj je bilo Tonetu še prejanje pod godu in sv. Anton, njegov imendan. Ni čudno, ko sam pravi, da mu je nekoč prišlo sto factov in deklet s štirimi godci čestitat za njegov god.

Prejanje, kot nam znano, je pri nas še iz tistih časov, ko so še predice predle prejo na svoje kolovrate, katere so tudi prenašale, posebno po zimi, od hiše do hiše, bodisi, da so si s tem dolgečas preganjale, ali pa, da so si nekaj prihranile pri svetlobi.

Kolovrati so se umaknili čipkarskim punklom. O d kedaj čipke izvirajo, Tone ni povedal, pač pa, da so pomenile svojčas za pridne čipkarske roke lep vir dohodkov, kar tu di sami vemo.

Dobra čipkarica je pri punklju zaslužila do 1 goldinar in še celo več. Marsikak delavec s trdim delom cel teden ni toliko zaslužil. Zato pa so tisti časi marsikateri še v tako do brem spominu.

Ko je jeseni prenehalo delo od zunaj, je kmet porinil punklje deklam, da so mu ob njih razenkumljenja živine, vsaj nekaj prišlužile za letno plačo, ki jo je moral šteti ob Sv. Jurju. Mnogim je bilo to vseč, vsaj bile so navadno v hiši na gorkem, ker drugače bi bile od zunaj pri kakem delu in težjem, kot je pri čipkah. To vpoštevajoč, so nekatere tudi več naredile, kot so od njih pričakovali. Niso pa moge biti same; bilo jim je predolgočasno. Vabile so se druga k drugi, od soseda do soseda. Njuna so se pridruževali fantje, ki jim istotako je bilo dolgečas, in da so morda tudi pri klekljih kaj pomagali. Tako so vsi skupaj dolgečas preganjali. To je bilo, slo začetek predpusta. —

Zdaj so se le pričeli punklji romati sem in tja. En večer so napravili skupinsko prejanje pri enem sosedu, drugi večer pri drugem. In če je kazalo,

šle so tudi s punklji od vasi do vasi. Pri tem pa ni misliti, da bi bili fantje samovali doma.

Neredko je prišlo do plesa, za kar je bilo v naprej dogovorjeno za godec, pa tudi kolodniki so bili vedno na razpolago. Razumne se pa, da velikega upeha pri vsem takem, na punkljih ni bilo zaznamovati. Marsikatera gospodinja je naredila kisel obraz, ko je pogledala na punkelji drugi dan. Potolažila se je, da bi tudi ona ne bila dosti boljša, ko bi bila na deklinem mestu.

Tone pravi, da je na njegov god vsako leto priredil prejo. Povabil je na prejanje vsa bližnja in daljna dekleta, fantje so pa prišli navadno brez posebnih vabil. Neredko je bil ob tej priliki ples in tudi za pijačo je preskrbel. Velikokrat, pravi, da miza s kota do kota ni zastostovala. Treba je bilo še posebnih miz. Potem, takem je bil tudi prostor za ples zelo omejen, posebno t. daj, ko je imel sto svoj čestilcev in čestilk, kar še danes, z nekakim ponosom rad pripoveduje, kako so prejali in kako se je ob svojih godovih vozoval, kar brez letnatih sre in viržink gotovo ni minulo.

Ljudem tako prejanje ni šlo v glavo, ker na sličnih sestankih se je delal samo greh, da pa ni bilo tako je znal že Tone skrbeti. Več pa bi vedeli povedati oni, ki jih je ob svojem godovanju skupaj navabil.

Tone tudi ve povedati, kako je bilo nekaj pri Anžonovčevih, jeseni, ko so čebele vozili in "regali". To ti je bil praznik. In marsikdo, ki je pri-

tem delu kaj pomagal, si je malo lahko roke obznil.

Velikokrat pravi, ko so pripeljali čebele s pase, se ni dosti manj sladkosnednih ljudi nabralo skupaj, kot tedaj, ko so vino z Hrvaškega vozili. — Dostikrat, če niso spravili panjev takoj pod ključ, izginili so čez noč najboljši panji. S svojimi sladkosnednimi jeziki so jih že mogli tudi v temi opipati, da najlažjih niso odnesli. Pogosto so našli tu in tam kak skrit panj, pa ne le doma, tudi v gozdu z listjem zasut, kar se pri veliki množini ni tako hitro opazilo.

Stari Anžonovčev oče je bil poleg vsega tudi vnet čebelar. Imel je kakih 5 velikih čebelnjakov. Vse to je dajalo precej medu. Tudi iz čebelnjakov so izganjali panji, če niso bili vedno dobro zaklenjeni. Tatom je bilo predeve za med. Panje so izpraznili kje na samem s tem, da so pokončali čebele in pobrali med. Zato je bilo treba držati stražo pri čebelnjakih, kadar je bil med v njih.

Če tatovi niso mogli v uljnjak drugače, so ga prizdigili s koli, da so se lahko spodaj splazili. Potem so odprli vrata ali drugače, da so mogli ostesti ta ali oni panj, ki jim je bolj dišal.

Tone pravi, da je pomagal domačim ali bil jim za družbo, ko so stražili uljnjak vzraven stoječem kozolen.

"Dobro smo ležali v zato pripravljeno kupu otave," pravi Tone, "eno noč za drugo ni bilo nič. Peto ali šesto noč nas je zbudilo škripanje čebelnjaka in bučanje čebel."

"Splazim se pod štantom, ko zapazim, da so trije prizdigovali s kolom čebelnjak. Če trči se je pa ravno notri plazil po trebuhi. Odmaknil sem se nazaj."

Dalje drugi teden.

Karl MAY

Kdo bi ne hotel biti z Mayem v "Padišahovi senci" pri "Oboževalcih ognja", "Ob Vadarju"; kdo bi ne hotel čitati o plemenitem konju "Rihju in njegovi poslednji poti"? — Kdo bi ne hotel spoznati "Winnetova", idealnega Indijanca, ki mu je postavil May s svojim romanom najlepši spomenik?

IZ BAGDADA V ŠTAMBUL
4 knjige, s slikami, 627 strani
VSEBINA: Smrt Mohamed Emine. — Karavana smrti. — Na begu z Goropa. — Družba En Nast.
Cena \$1.50

KRIŽEM PO JUTROVEN
4 knjige, 598 strani, s slikami
VSEBINA: Jezero smrti. — Moj roman ob Nilu. — Kako sem v Mekko romal. — Pri Samarih. — Med Jezidi.
Cena \$1.50

PO DIVJEM KURDISTANU
4 knjige, 594 strani, s slikami
VSEBINA: Amadija. — Beg iz ječe. — Krona sveta. — Med dvema ognjema.
Cena \$1.50

PO DEŽELI SKIPETARJEV
4 knjige, s slikami, 577 strani
VSEBINA: Brata Aladžija. — Koča v soteski. — Miridit. — Ob Vadarju.
Cena \$1.50

V GORAH BALKANA
4 knjige, s slikami, 576 strani
Kovač Šimen. — Zaroka z zaprekami. — V golobnjaku. — Mohamedanski svetnik
Cena \$1.50

SATAN IN IŠKARIOT
12 knjig, s slikami, 1704 strani
VSEBINA: Izseljenci. — Yuma Šetar. — Na sledu. — Nevarnosti nasproti. — Almaden — V treh delih sveta. — Izdajalec. — Na lovu. — Spet na divjem zapadu. — Rešeni milijoni. — Dediči.
Cena \$3.50

WINNETOV
12 knjig, s slikami, 1753 strani
VSEBINA: Prvikrat na divjem zapadu. — Za življenje. — Nšo-či, lepa Indijanka. — Prekletstvo zlata. — Za detektiva. — Med Komanči in Apači. — Na nevarnih potih. — Winnetovov roman. — Sans Ear. — Pri Komančih. — Winnetova smrt. — Winnetova oporoka.
Cena \$3.50

ZUTI
4 knjige, s slikami, 597 strani
Boj z medvedom. — Jama draguljev. — Končno. — Rih in njegova poslednja pot.
Cena \$1.50

Naročite jih lahko pri

Mali Oglasi

imajo velik uspeh

Prepričajte se!

PONOVNA IZVOLITEV LEBRUNA

Prizor v Versaillesu, ko je bil Albert Lebrun ponovno izvoljen za predsednika francoske republike. — Proti njemu ni bilo skoro nobene opozocije.

